

Klausyk, ką kalba širdis

*Nepaprasta
namo
istorija*

SIMONA ŠARA

abuolys.

SIMONA ŠARA

*Nepaprasta
nāmo
istorija*

Romanas

Skiriama šviesaus atminimo seneliams.

Kiekvienas namas turi savo istoriją. Suręstas ištvėrimųjų žmonių, kurie rankomis nuglostė visas lentas, liėdami prakaitą, į medį kalė vinis, nepailsdami kėlė gegnes, kol galėjo ant kuolo iškelti vainiką, pranešanti, kad jau kazilinės. Vos uždengus stogą, atsiverdavo naujas namo istorijos etapas. Greitai po namo stogu prasidėdavo gyvenimas. Jo sienos matydavo bei girdėdavo žmonių džiaugsmus, vargus, motinų vaikams sekamas pasakas, rinkdavos skausmo ašaras. Ir visa tai likdavo įrašyta jo sienose, tarsi nematomu rašalu suraityta knyga. Bėgant metams, namai kumpo, slegiami šimtametės naštos, susikaupusio rūpesčio, ir viltingai laukė, kad kas nors juos išklausytų, nuvalytų trupančius dažus ir paruoštų sienas naujoms istorijoms. Kviečiu susipažinti su šio nepaprasto namo istorija ir išklausti, ką kalba jūsų širdis.

PIRMAS SKYRIUS

KELIONĖ

Tai buvo nepaprastų atradimų bei praradimų kupina vasara. Penkeri metai atgalios, liepos mėnesis buvo gausus naujų vilčių, svajonių, o liepa mane pasitiko cepelininės spalvos dangumi ir krūtinėje užsilaikiusia rauda. Šią vasarą mano asmeninis gyvenimas ritosi šuniui ant uodegos. Nors šiandien pirmadienis, tačiau ryte sulaukusi mamos skambučio supratau, kad turiu vykti į kaimą, ir nusipirkusi bilietą į pirmąjį autobusą, palikau Kauną užnugaryje. Tyliai rankoje gniauždama knygą, pasileidau gimtinės link. Palikdama namus nežinojau, ar į juos grįšiu tokia, kokia išvažiavau. Dvi pastarosios savaitės nemenkai sukrėtė nusistovėjusią rutiną ir privertė gerai apsvarstyti pastaruosius dešimtį metų, kuriuos praleidau kartu su Vincu. Nors ryte ir persimetėme keliais žodžiais prieš man išeinant, tačiau nieko aiškaus nepasakėme. Vincas paklausė, ar neturėtų vykti kartu, tačiau atsisakiau jo kompanijos. Užsimečiau krepšį ant peties ir, burbtelėjusi trumpą atsisveikinimo žodį, patraukiau pro duris. Mačiau, kad jis spoksojo į ant virtuvinio stalo paliktą dokumentų krūvelę. Tikriausiai tik dabar pastebėjo, kad balto lapo apačioje, prie mano pavardės, suraitytas parašas.

Svajingai žvelgiau pro autobuso langą į bėgančius pakeles medžius, kurie priminė, kad laikas nesuvaldomai skrieja į

priekį, o aš – tik paprasta pakeleivė. Jau nesuskaičiuosiu, kiek kartų važiuota šiuo keliu, kiek kartų laukta susitikimo su mylimuoju, tačiau dabar viskas pasikeitę. Dar anuomet, kai buvau nepatyrusi studentė, su nekantrumu laukdavau kelionės į Kauną, kur stotyje mane pasitikdavo Vincentas Karpas. Su juo susipažinau antraisiais studijų metais. Jis, kitaip nei aš, buvo grynas kaunietis, puikiai pažinojo miestą ir supažindino mane su jo įžymybėmis. Tada maniau, kad Kaunas taps mano namais ir aš pritapsiu prie to miesto gyvenimo, tačiau, kai pagalvoju dabar, niekada nebuvau miesto žmogus. Vincas nuolatos man kartodavo:

– Juste, pamatysi, apsiprasi. Dabar studijuoji, dar pora metų ir baigusi studijas net nenorėsi palikti Kauno, – karštai įtikinėjo.

– Jau treji metai gyvenu šiame mieste, tačiau nežinau, ar noriu čia kurtis, – ginčijausi su juo.

– Nejau turėsim skirtis tik todėl, kad nenori gyventi Kaune? Juk žinai, kad tik baigęs mokslus iš karto pradėsiu dirbti tėvo įmonėje ir tai nediskutuotina, – supykęs garsiau išreiškė savo nepasitenkinimą. Tą kartą pasijaučiau tikrai nesmagiai. Nenorėjau su juo skirtis, mylėjau jį, o elgiausi kaip vaikas. – Be to, negi manai, kad gausi darbą provincijoje?

Tą kartą po ginčo likau susimąsčiusi ir paniurusi, o Vincentas vėl tyliai šventė pergale. Jis visuomet taip elgiasi, kalba savo ir pastato mane į kvailės vietą, o jei mėginu prieštarauti, išžiėdžia. Pažadėjęs sau, kad po studijų kelerius metus pamėginsiu

gyventi mieste, įsitvirtinsiu, o jei nepatiks, grįšiu į gimtinę, bet taip ir likau ten, kur man ne vieta. Vos baigus studijas, Vincukas pasipiršo, dar po metų atšokom vestuves. Ir jau dešimt metų kartu praleista, tačiau tas dešimtmetis mus stipriai pakeitė, tik nepakeitė vieno – nenumaldomo mano noro grįžti gimtinėn. Ir šį kartą keliaujant namo, širdis spurda krūtinėje kur kas stipriau nei įprastai.

Bobutė jau senokai negalavo, skųsdavosi sąnarių skausmais, prastu apetitu, dėl osteoporozės sunkiai judėjo, tačiau įnirtingai ginčijosi ir nesutiko keltis gyventi pas tėvus. Sakė iš savo trobelės iškeliausianti tik juodame maiše. Kelis kartus per savaitę pas ją atvykdavo socialinė darbuotoja, po darbo valandų atvykdavo mama, tačiau jau žinojome, kad laikas su baba senka. Pastaraisiais metais ji silpo, sublogo, bet, būdama tikra žemaitė, nesutiko vykti į ligoninę papildomiems tyrimams. Prieš kelias savaites vis dėlto teko tą įstaigą aplankyti: ji suklupo ir stipriai susimušė galvą. Nuvežus į ligoninę ir atlikus tyrimus, gydytojai smegenyse aptiko didžiulį auglį. Vieni sakė, kad prištaktus gydymą, gyventi liktų metai, gal dveji, be gydymo – savaitė, o gal net kelios dienos. Senolė gydytis nesutiko, sakė, kad jau užtektinai nugyvenusi gražaus laiko, juk jau devyniasdešimt šeštus skaičiuoja, metas grįžti namo. Ji visuomet šviesiai kalbėjo apie pomirtinį gyvenimą, tarsi toks iš tiesų egzistuotų. Nejučia nubraukiau ašarą, dar nenorėjau su ja skirtis.

Kryžkalnio autobusų stotyje lūkuriavo apsnūdę, ankstyvi keleiviai. Pasidėjusi krepšį prie kojų, prisėdau ant suoloelio

lauke. Darėsi tvanku, oras kaito, palaidinė įkyriai lipo prie kūno. Susinervinusi tyliai save keikiau, kad vėl kelionei pasirinkau netinkamą aprangą. Iki artimiausio autobuso į Kelmę liko valanda, tad nusprendžiau paskaityti knygą, tačiau niekaip nepavyko susikaupti. Važiuojant autobusu vis mažiau apie praeitį, o dabar nerimastingai dėliojau neišskų ateities scenarijų. Kramtydama lūpą spėlioju, kaip pasiels Vincas: iš karto pasirašys dokumentus ar lauks iki paskutinės akimirkos? Jau dveji metai gyvenome burbule, kuris anksčiau ar vėliau turėjo sprogti ir išmesti mus iš mums patogios orbitos, tačiau, kai prieš porą savaičių jis parnešė voką ir padėjo ant virtuvės stalo, viskas pasidarė per daug tikra.

– Kas čia? – paklausiau jo, rankose laikydama ką tik iškeptą pyragą su obuoliais ir cinamonu, vyro mėgstamiausią. Man buvo poilsio diena, tad nevilkdėjau sau įprastos seselės aprangos.

– Skyrybų dokumentai, – tyliai atsakė numesdamas švarką ant kėdės atlošo.

Jis nekenė darbo tėvo įmonėje, tačiau nedrįso paprieštarauti savo gimdytojams ir uoliai vykdė jam primestas pareigas. Vincentas vadovavo įmonei, kurioje dirbo per tris šimtus darbuotojų. Ta atsakomybė varė jį iš proto. Jis visuomet svajojo būti pats sau viršininku, be jokių įsipareigojimų kitiems, tačiau jo tėvas vertė sūnų sekti jo pėdomis, o sūnus tam nesipriešino.

– Skyrybų? – perklausiau lėtai gromuliudama žodžius. Ištarus graisiai, žodžiai pakibo ore. – Bet žadėjome palaukti iki rudens. Aš taip greitai nesusirasiu kito būsto...

– Juste, čia tavo namai. Gyvenk čia kiek tik tinkama, o be to, manęs dažniausiai nebūna ištisas savaites. Juk nuolat priekaišodavai man, kad nesu šeimos žmogus, – subumbėjo.

Ir štai, normalus pokalbis tapo eiliniu priekaištu, puolimu ir manęs statymu į kvailės vietą. Suspaudžiau lūpas sulaikydama besiveržiančius kartėlio persmelktus žodžius, tačiau nebe-norėjau tylėti. Per daug ilgai tylėjau, dabar norėjau kalbėti.

– Gana kaltinti mane, – piktai atšoviau, padėdama pyragą ant spintelės. – Visus šiuos metus iš tavęs negirdėjau nieko kito, tik nuolatinis kaltinimas: „Juste, tu pikta, todėl mes pykstamės“, „Tai ne aš, o tavo įnoriai verčia mane dirbti iki vėlumos“, „Dėl mūsų gerovės stengiuosi, kad turėtum visko, ko trokšta širdis“, „Juk žinai, kad ne savo noru dirbu tėvo įmonėje“ arba „Juk pati pasirinkai mane ir Kauną, kodėl dabar priekaištauji?“, – uždusau berdama žodžius. Akimirką Vincas susverdėjo, tačiau ta akimirka truko taip trumpai, kad tikriausiai man tik pasirodė. Jis buvo tarsi bejausmis robotas, tik kada tokiu tapo, net pati nesupratau. – Ar niekada nesusimąstei, kad gyven-dama šiame bute aš dūstu? Bet dūstu ne todėl, kad gyvename šioje blokinėje dėžėje, o todėl, kad tu įstatei mane į tokį gyvenimą!

– Kokį gyvenimą? Gal tau kažko trūko? Turėjai viską! – karščiavosi ir Vincas. – Naujausi skudurai, kvepalai. Visada stengiausi grįždamas iš verslo kelionės parvežti kokį prabangų mažmožį, kad tik iš tavo veido ištrinčiau tą liūdesio mimiką, kuri nedingdavo nuo tavo veido nuo pat ryto iki vakaro. Kur

dingo ta kaimo mergaitė Justina, kurią kadaise pamilau? – baigė savo kalbą aukštai iškeldamas rankas. Jo akyse spindėjo neviltis, o gal pyktis ar nusivylimas. Niekada nebuvo artimi tiek, kad išsikalbėtume iš širdies.

– Man nusišvilpti ant visų tų prabangių drapanų! Jei būtum atidesnis, seniai galėjai pastebėti, kad aš jų nedėviu. O žinai, kodėl?

Supratau, kad ginčas tik įgauna pagreitį, tačiau jau buvo per vėlu sustabdyti įsivažiavusį traukinį. Tą kartą mano jausmai liejosi kaip vandenyno bangos.

– Na ir kodėl? – sarkastiškai paklausė pasiimdamas pyragą nuo spintelės. Čiupęs peilį atsirėžė didelį pyrago gabalą ir įsidrėbė į lėkštę garsiai atsidusdamas. Suprask, sugadinau visą malonumą ir apskritai – gyvenimą. Jis nekenė savo tėvo, bet buvo labai į jį panašus.

Garsiai atitraukė kėdę ir sudribo joje.

– Nes neturiu, kur jų apsirengti! Ar per pastaruosius penkerius metus buvome išėję į žmones? Ne, nebuvo. Tu arba nuolatinėse kelionėse, arba biure, o aš savo laisvadienius leidavau drybsodama ant sofos ir bukau spoksodama į televizorių, – pagaliau išdrįsau pasakyti, kas ilgai gulėjo ant krūtinės. – Peržiūrėjau visus įmanomus serialus ir romantinius filmus, kad pasisemčiau bent kiek drąsos mūsų intymiaame gyvenime, tačiau niekada nepastebėjai, kad stengiuosi! Pareidavai į lovą permiegoti, o jei nušvisdavo kokia geresnė diena ir pagaliau įvykdavo seksas, jis trukdavo penkias minutes!

– Aš stengiausi dėl mūsų, dėl ateities, geresnio gyvenimo, – nepasidavė vyras mano puolimui, atkartodamas anksčiau mano cituotus žodžius. – O seksas... Tu pati tapai frigidiška ir šalta kaip ledas. Manai, kad vyrams reikia tokios žmonos, su kuria seksą turi planuoti kaip vasaros atostogas?

– Sakai, ledas? Kaip tau ne gėda... Ir kokio dar mūsų gyvenimo, Vincai? Jau seniai nebėra mūsų, esi tik tu ir aš, bet kaip du atskiri žmonės, – liūdnei pridūriau leisdama suprasti, kad šis pokalbis niekur nenuves. Jis ranka pasitvarkė plaukus ir ilgai tylėjo pirštu braukydamas stalo paviršių. Abu kalbėjome viską, kas guli ant liežuvio galo.

– Žinai, kartais tyčia negrįždavau namo, mieliau leisdavau laiką biure. Ir tik todėl, kad, vos man grįžus namo, tu į mane žiūrėdai va tokiu žvilgsniu, – pakėlęs akis prisipažino. Tai buvo bene pirmas kartas, kai kalbėjome nuoširdžiai. Ir pripažinsiu, šie žodžiai kaip peiliu perrėžė širdį. Jis tyčia negrįždavo namo, kad neturėtų leisti laiko šalia manęs, o aš, kvailelė, tobulai pasidažiusi tiek metų laukdavau jo su gardžiausia vakariene.

– Kokiu žvilgsniu? – susidomėjusi prisėdau priešais jį. Mūsų akys atsidūrė viename lygyje. Pastaruoju metu tokie pokalbiai mūsų šeimoje buvo labai reti.

– Tokiu smerkiančiu. Juk žinau, kad tik mane kaltini dėl visko, kas mums nutiko, – prisipažino, tačiau jo prisipažinimas veikiau buvo kaltinimas man.

Sėdėjau sustingusi ir tyliai klykiau savyje. Koks jis niekšas. Jau akimirką pagalvojau, kad tikrai galime pasikalbėti be jokių

kaltinimų, tačiau net ir dabar jis puikiai mokėjo manipuliuoti mano silpniausiomis vietomis. Nevalingai ranka apglėbiau pilvą. Gerai pažįstamas skausmas pervėrė skrandį. Vėl visi viduriai susisuko į mazgą, prisiminus prieš trejus metus įvykusį incidentą.

– Tik jau nereikia vaidinti aukos, – supykusi pasakiau. Jaučiau, kaip raudoniū nusidažo skruostai.

– Ne tik tu netekai dukters, ji buvo ir mano vaikas, – atsilodamas kėdėje išdidžiai pasakė. – Gal jau laikime šią kovą be taisyklių, esu pavargęs. Nei tu, nei aš nelaimėsime. Pamaniau, sutaupysiu mums laiko, todėl pats kreipiausi į advokatą. Jei sutarsime draugiškai, nereikės nei teismo, tik pasirašyti. Perskai-tyk viską ir, jei tenkina sąlygos, žinai, kaip pasiegti, – išbėręs žodžius kaip žirnius į sieną, nužingsniavo į darbo kambarį ir užtrenkė duris. Likau tą kartą sėdėti viena su neatplėštu rudu voku. Širdyje atsivėrė tikra tuštuma.

Prie gretimo suolelio sucypė iš miegų pabudusi mergaitė. Pažvelgiau į dar visai mažą kūdikį ir šyptelėjau. Visuomet svajo-jojau apie gausią šeimą, apie tai, kad vešiu vaikus pas bobutę į kaimą ir ji pasakos jiems juokingas istorijas savo gimtąja tarme. Tačiau šioms svajoms greičiausiai nelemta išsipildyti. Nurijau karčią tulžį, susitaikydama su sunkia dabartimi, ir apsidžiau-giau pamačiusi, kad atvyko autobusas.

Kelionė iki Kelmės neprailgo. Išlipusi miestelio centre, nu-skubėjau pas mamą, kuri vis dar dirbo buhalterė vienoje įmo-nėje, nors jau senų seniausiai turėjo išeiti užtarnauto poilsio. Ji

buvo tikra babos kopija, sakė, be darbo negalinti. Šiais metais mama švęs garbingą septyniasdešimt penkerių metų jubiliejų, tačiau vis dar buvo guvi, žvitrė ir visur spėjanti. Tikriausiai visus genus susirinkau iš tėvo giminės, mat kaip diena ir naktis skyriausi nuo mamos ir bobutės ar senolio, kuris buvo tikras šviesulys. Greičiausiai būsiu paveldėjusi mamos gimdą, mat ji pirmą kartą pastoję vėlyvame amžiuje, žinoma, tai buvo jos pasirinkimas, o susilaukus manęs jai nepavyko išnešioti antro vaiko, jei pastodavo, įvykdavo persileidimas.

Pasilabinusios išgėrėme kavos ir aš, pačiupusi senolės vaisius, patraukiau stoties link. Mama turėjo išvykti į sanatoriją Birštone, ryte netikėtai gavo vietą reabilitacijai, kurios ilgai laukė, tad turėsiu pabūti su baba, kol ji grįš. Ir, žinoma, skambindama ryte mama pabrėžė, kad geriau atvažiuočiau šiandien, nes baba labai silpna, visko gali nutikti. Taigi, žinodama mūsų stiprų ryšį, ji manęs laukė.

Stotyje jau stovėjo senas surūdijęs autobusas, kurį vairavo iš matymo pažįstamas vyriškis. Pamenu, jis dirbo vairuotoju dar mano jaunystėje, jei neklystu, vardu Alius. Įlipusi nusipirkau bilietėlį ir, pasidėjusi krepšius ant gretimos sėdynės, susigūžiau. Pirmą kartą jaučiausi tokia vieniša. Nors autobuse sėdėjo kelios garbaus amžiaus moterytės, tačiau atrodė, kad mane nuo jų skiria ištisa amžinybė. Gal vykti viešuoju transportu šį kartą nebuvau pati geriausia mintis... Grauzčiau save, vis pašiepdama, kokia esu nevykusi. Nors turėjau vairuotojo pažymėjimą, bet nemėgau vairuoti, nes baiminausi atsakomybės, kuri mane užgriūtų,

jei sukelčiau autoįvykį. Vincas buvo nupirkęs automobilį, nedidelį, patogų, tačiau jo taip ir neprisijaukinau. Jis nuolatos mane erzindavo, kad esu tikra viešojo transporto gerbėja. Ir tai buvo tiesa. Autobusu ar traukiniu patikdavo važiuoti, nes kelionės metu galėdavau niekieno netrukdoma pagalvoti, paskaityti.

Autobusui dardant žvyrkeliu ir paskui save paliekant didelius dulkių kamuolius, svarsčiau šį bei tą. Kaip gyvenčiau dabar, jei nebūčiau sutikusi Vinco? Ar būčiau buvusi laimingesnė? O gal būčiau tęsusi studijas ir tapusi gydytoja? Bet tikriausiai neverta analizuoti, kas būtų, jei būtų, nes laiko neatsuksi atgal, o dabar susiklostė situacija, kurią reikia išspręsti. Žinojau, kad senolė padės man susivokti savo mintyse. Ji visuomet buvo garbinga ir išmintinga.

Autobusui sustojus kaime, užsukau į vietinę parduotuvę nusipirkti vyno. Žinojau, kad pas babytę greičiausiai rasiu tik stiklainyje užpiltą rupūžę ar *Čepkelių* trauktinės. Ji dažnai gydydavosi liaudiškais būdais. Parduotuvėje svarsčiau, kurį vyno butelį pasiimti, nes pasirinkimas buvo tikrai platus – visos dvi rūšys, tad ilgiau nekvaršinusi galvos pasiėmiau abu. Juk būsiu čia mažiausiai savaitę, tikrai prireiks.

– O, panelė ne vietinė? – užkalbino raudonskruostė pardavėja.

– Kaip ir vietinė, bet senokai nesilankiau kaime, – šyptelėjau.

– Giminės gal gyvena kur aplinkui? – mėgino sužinoti, pas ką lankausi. Linktelėjau pardavėjai, nenorėdama veltis į

ilgesnes diskusijas. – Tikiuosi, jūsų artimieji turi žvakių, elementų prožektoriumi ar radiui, juk žada tikrą peklą, – tarp kitko užsiminė, skaičiuodama pinigus už vyną.

– Tikrą peklą? – pasitikslinau nesuprasdama, ką ji turi omenyje.

– Per radiją pranešė, kad artimiausiomis paromis šioje Lietuvos dalyje siautės audros, – informavo plepioji moteriškė.

Nesiveldama į ilgesnes diskusijas paklausiau jos patarimo ir nupirkau žvakių, degtukų, elementų bei šiokių tokių užkandžių. Atsisveikinusi patraukiau senosios sodybos link.

Iki gimtinės teko paėjėti kelis kilometrus. Biliškių sodybos kryžius matėsi jau nuo kalnelio. Stabtelėjusi prisidengiau ranka akis ir gerai nužvelgiau dviejų galų medinę trobą. Vaikystės namai pastaraisiais metais dar labiau sukrypo ir papilkėjo. Senas kryžius, kuris sveikindavo visus atvykstančius, supleišėjo. Priėjusi seną molinį tvartą, stabtelėjau ir pridėjusi ranką prie sienos užsimerkiau. Priglaudusi nosį arčiau pastato įkvėpiau gerai pažįstamo kvapo. Atrodo, visai neseniai su kaimo vaikais lakstėme šiame kieme ir pačiupe pagaliukus grandėme molį, kol bočius, pamatęs, pagaudavo mus ir išperdavo kailį.

Atstūmusi girgždančius kiemo vartelius, buvau pasitikta seno babos keturkojo Žirnio. Kudlotasis amsius ne iš karto pažino viešnią, tačiau, vos tik pakalbinau, kaipmat jo uodega atgijo atskiram gyvenimui. Pažvelgusi į prie namo žydinčius ledinukus ir gvazdikus, šyptelėjau – babytė spėjo pasodinti gėlių, nors sveikata jau buvo pašlijusi. Užlipusi laiptais,

pabeldžiau į duris. Pravėriau jas nelaukdama kvietimo užėti, greičiausiai senolė net negirdėjo mano beldimo. Užėjus vidun, reikėjo priprasti prie prieblandos. Virtuvėje aplink kojas apsisivijo raina katė. Baba ją vadindavo Pinda, nors murkę buvau pavadinusi Rainiuke. Pamenu, kartą paklausiau babos, kodėl taip katę pavadinusi, o ji atsakė: „Kokia tau Rainiukė... Veizyk, jei tik paliksi kokį mėsgalį ant stalo, kaipmat nugvelbs. Ne kartą jau gražiausią dešros šmotą nusivilko, tikra „pinda“.“

– Baba, atvykau, – garsiai pasisveikinau glostydama katės paausį. Ši nuvirto ant medinių grindų murkdama iš pasitenkinimo ir atkišo pilvuką, kad pakutenčiau.

– Aš čia, – iš miegamojo pasigirdo užmiegotas balsas. Jai tikrai buvo negera, senolė niekada nemiegodavo pokaičio.

Nuskubėjau į kambarį ir vos tik pamačiusi giedras širdelės akis išriečiau pacia šilčiausią šypseną. Ji džiaugėsi, kad atvykau. Paskutinį kartą svečiavomės per Velykas. Tą kartą Vincas kartu nevyko, nes buvo išsiųstas į Kopenhagą darbo reikalais, tačiau kuo ilgiau stebėjau jo elgesį, tuo stipriau susidariau įspūdį, kad paslaptingos išvykos iš tiesų ne dėl darbo, o pas naują simpatiją. Kelis kartus radau keistų elektroninių laiškų nuo kolegės Samantos iš Kopenhagos. Tos užuominos tik pakurstė augančius įtarimus.

– Ponia Kotryna sumanė patinginiauti, o kas gėles palies? – pajuokavau ir suskubau pabučiuoti raukšlėtą kaktą. Jos akyse sužibo smagumo liepsnelės. Nenorėjau jos liūdinti, todėl nustūmiau visas blogas mintis į šalį.

Skaitykite likusius
268 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Klausyk, ką kalba širdis – toks paprastas pasiūlymas, tačiau ar visada galima kliautis tik širdies balsu? Ar gali du įskaudinti žmonės pamilti vienas kitą iš naujo, o ilgai slėptos paslaptys atverti akis?

Audros talžomoje senoje kaimo sodyboje netikėtai prasideda kelionė per keturias moterų kartų istorijas. „Nepaprasta namo istorija“ – tai pasakojimas apie namus, šeimos santykius, pasiaukojimą ir nesiliaujančias laimės paieškas.

Justė nuo mažens buvo apsupta meilės ir šeimos šilumos, o jos gyvenimas buvo suplanuotas iki menkiausių smulkmenų. Puikus vyras, nepriekaištinga santuoka, gerai apgalvota profesija – viskas pagal instrukciją. Ir viskas tekėjo įprasta vaga iki vienos lemtingos vasaros. Grįžusi iš miesto į mažą Kelmės rajoną slaugyti sunkiai sergančios babos, Justė patenka į praeities verpetą. Jos pačios santuoka subyrėjo kaip kortų namelis, tad ši kelionė turėjo padėti išsiblaškyti, pasigydyti širdies žaizdas, tačiau netikėtai užklupusi audra apverčia merginos pasaulį aukštybų kojomis. Netikėtai palėpėje radusi senus babos užrašus, ima juos skaityti. Lapas po lapo ir iki šiol žinota šeimos istorija išbyra pro pirštus tarsi smėlis: tarpukario kasdienybė, karo baisybės, žydų genocido pėdsakai, netikėta išpažintis bei begalinė meilė – tai tik dalis istorijos, kuri telpa rašalo primargintuose puslapiuose. Sunki žodžių našta užguls merginos pečius ir privers į viską pažvelgti kitu kampu.

Ar jos šeima iš tiesų tokia, kokią ji manė esant? O ar jos iki šiol priimti sprendimai iš tiesų teisingi? Ar sužinota praeitis gali išgydyti ir paveikti ateitį?

Karo šešėliai, nepritekliai, klaidingi pasirinkimai, pirmoji meilė, išdavystė, praeities susitikimas su dabartimi, neišsakyti žodžiai, nuostabūs ir jaudūs pirmieji kartai – tai tik dalis iššūkių, su kuriais susidurs knygos herojai.

Ar atskleistos seno namo paslaptys gali išgydyti dabarties žaizdas?

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**
linktr.ee/obuolys.lt

